

Нове књиге

БРАНКА ПОПИЋ – ВРИЈЕМЕ ПОМИРБЕ

(Удружење поетских стваралаца, Глушци, 2022)

ЕМОЦИЈЕ У РЕЧИМА

Поезија је песничко умеће баратањем речима, али ако у сваком слогу песник не остави и своју душу папиру или тастатури, онда нема ни поезије. А песме Бранке Попић нису пука игра речима већ чиста поезија. У неким песмама њене емоције су, рекло би се, намерно скривене баш иза те игре, у нашем језику већ помало заборављеним речима.

Бранка Попић у свакој од тридесет песама, колико их има у збирци „Вријеме помирбе“, своју поезику исказује у песмама згуснутим у највише тридесетак стихова, што посебно треба нагласити и похвалити, јер у данашњој поезији преовлађује мишљење да би песме безмало требало изједначити са кратком причом, тако да неретко срећемо преголеме стихове и стиховање у дугом низу.

Песникиња Попић је избегла замци савремености, мада су

јој песме сасвим модерне — и садржајем и изразом. Највећи број песама је писано у катрену с парном и укрштеном римом. У поетској ери кад римовану песму набијају на колац, песникиња Попић не одступа од свог препознатљивог стила — квалитетне и неустаљене риме.

У поетском смислу може се рећи да је ова мала— велика збирка песама (мала по обиму — велика по садржају и садржајност), можда најуспешније Бранкино поетско ткање до сада. Свака песма, сваки стих врцају снохватним сликама, метафорама и богатим речником. Има стихова који нам обузму душу својом носталгичношћу:

„спазих и многе драге ми бајке,
пјеснике што пјевају кроз балалајке,
један нарушен уџбеник језика,
фразе и исказе једног рјечника.“
(„На хрпи одбачених књига“)

или нас терају да се запитамо над оним шта смо
и куда срљамо у ова смутна времена:

„у мрачну чаму сам загазила,
а ко зна гдје ћу даље;
у гнијездо бијелијех пилића
ил’ у орла сурога раље...“
(„У мрачну чаму срљам“)

Песници обично описујући жену упоређујући је с бујањем пролећа. Бранка Попић је то у песми „Дрхте јагласи“ обрнула и тиме показала своју особеност:

„и прољеће само је као жена распупана,
сва надошла у чари за гором пјесму поја:
ој горо затајнице, ој ружо што не цватеш;
ја ходам пропланком плаха, а ти лати још плетеш...“

Песме Бранке Попић не могу се прочитати. Њих једино можемо ишчитавати два, три, сто пута и увек ће нам се чинити као да их читамо први пут, јер увек ћемо открити нешто што је нашој души у свим претходним читањима промакло. Са сваким новим читањем приметимо да је песникиња, ма колико је игром речи покушала сакрити своја најдубља осећања у метафори, у разбарушености мисли и стихова, ипак у много песама јасно нам ставила душу на длан. Ту бих посебно истакао песме „Памти моје ријечи“ („...памти моје ријечи и гледај ме у очи, / живот тече попут ријеке, а ми смо риболовци;“) и „Дах“ („лат од цвијета вјетром ми пошаљи, / да ме заогрне нагу у смирају / кад глас замире у шаптају / од руже латицу ти ми пошаљи“).

И да закључимо – рукопис збирке песама „Вријеме помирбе“, песникиње Бранке Попић, сигурно ће изазвати пажњу и читалаца и критике. Онај ко их буде читао само као игру речи остаће сиромашнији за емоцију коју та игра носи. Онај ко у њима буде тражио голу емотивну поруку неће је наћи. Само онај ко песме песникиње Попић буде ишчитавао више пута и увек широм отвореног срца, спознаће лепоту њене поезије.

Из рецензије Анђелка Заблаћанског

Три песме из збирке Вријеме помирбе

ВРИЈЕМЕ ПОМИРБЕ

како су звонке честице тишине
док ти нутрину узнемирену додирују
благо
и како се тијело под њима опушта
и како ти мило буде, и драго...
понекад вриштиш у себи
и то те раскида,
све своје честице видиш у роју,
док си се отимала мислима мрачним
руке су прали у твоје зноју...
и данас, кад дан помирбе
и смирења дође
тек да је мир, да не руше тишину
враћам се у своје легло ликујући:
ја јесам, ја зарањам у своју нутрину...

КОРАК ПО КОРАК

потапам у ведро најдражу хаљину,
да спремим је за пута, да мирише;
када ме буду обукли у њу
као да цвијеће са ње се њише

изгледаће, мада, тијело хладно
под њеним меканим платном лежи;
заувијек смирено и гладно
одлази из живота, од њега бјежи...

и када ме спусте у кревет мој вјечни
нека ме поспу латима њиним;
за оне што шапућу за мном
да оставим уста отвореним...

и корак по корак до станишта свога
наћи ћу баште врела сунчаног
које под сунцем блијешти и сија,
у рајскоме врту тијела лаганог...

ОХ, КАКО УМОРНА САМ

ох, како уморна сам
и жеђам шаку са планинског извора
воде да по уснама покапам,
и грло грко да њоме сперем,
на камену поточном
да хаље перем...

и коса ми немарно из кике испала,
мокра од воде лијепи се за кожу;
перем и пјевам, подврискујем,
а никога нигдје да дозивљем...

лутам тако ходницима
маште своје замагљене,
и све тежи да се стропошта
на дно васељене замрачене
ох, како уморна сам
и како жеђам
капљицу зноја с чела твога
да осјетим додир на образу,
траг изгубљеног лица,
а, драгога...